

HỒI 10

Hoa Rơi Hữu Y

V

ừa bước vào tử điểm trước đây chàng và lão Dụ đối ẩm thì gã quán chủ hồi hải bước ra.

- Công tử... mời vào... mời vào. Tiểu nhân đã bày sẵn rượu rồi. Chỉ chờ có công tử đến mà thôi.

Đường Thấm nhú mày:

- Quán chủ đã bày sẵn rượu rồi?

- Đúng.

- Nói vậy quán chủ biết tại hạ sẽ đến tử điểm của quán chủ?

- Hề... Đã có người dặn trước cho tiểu nhân.

- Dụ tiên sinh...

Vừa nói Đường Thấm vừa bước vào tử điểm. Gã quán chủ đưa chàng đến một gian biệt phòng. Trong gian biệt phòng đó đúng là đã bày sẵn một bàn đại yến với sơn hào hải vị và một vò rượu hai cân. Chàng nhìn lại gã quán chủ:

- Thế Dụ tiên sinh có đến không?

Chàng vừa thốt chưa dứt câu thì từ ngoài cửa, Lục Y Phụng bước vào.

- Dụ tiên sinh không đến nhưng Y Phụng tiếp Đường Thấm huynh được không?

Đường Thấm nhìn nàng gượng cười:

- Thì ra là Lục cô nương, tại hạ cứ ngỡ đầu bàn đại yến này là của Dụ tiên bối.

- Dụ tiên sinh phái Y Phụng tiếp Đường Thấm huynh đó.

Nàng ra dấu cho gã tiểu nhị rời khỏi biệt phòng. Hai người ngồi vào bàn.

Đường Thấm nhìn Lục Y Phụng.

Chàng bung bầu rượu không vội chuốc ra chén mà hỏi Lục Y Phụng:

- Sao cô nương biết tại hạ ở đây?

- Huynh hỏi một câu mà nếu huynh hỏi thì Y Phụng sẽ phải nghĩ thầm, sao gã này lại hỏi như vậy nhỉ. Dụ tiền sinh là người nhà của Y Phụng. Đã gặp huynh ở đây, ắt phải nói cho Y Phụng biết chứ. Y Phụng còn biết về Đường huynh hơn thế nữa kia. Huynh là một gia sư trẻ tuổi nhất Giang Tô và được nhiều người ngưỡng mộ kia.

Đường Thấm chuốc rượu ra chén.

Chàng vừa chuốc rượu vừa nói:

- Xem ra cô nương đã biết rất rõ về Đường Thấm.

- Tất nhiên rồi. Đường huynh còn muốn nghe Y Phụng nói biết gì về huynh nữa không?

Nhìn Y Phụng, Đường Thấm đặt vò rượu xuống bàn.

- Cô nương còn biết gì nữa?

- Chu Uyển Thanh, ái nữ của Huyện lệnh Chu Tân đã yêu huynh. Nhưng gã thiếu gia Hoàng Quốc Túy lại yêu Chu Uyển Thanh.

Nàng chống tay nhìn Đường Thấm chặc lưỡi.

- Ái cha... Tình yêu tay ba thật là gay cấn. Cuối cùng thì cũng có người phải ra đi chứ. Kẽ ra đi lại chính là Đường Thấm huynh. Huynh rời Giang Tô mang theo mối hận tình với Hoàng Quốc Túy và lão Huyện lệnh, mò tới kinh thành, tìm tới võ quán Trùng Hưng để học võ công.

Nàng mỉm cười nhìn Đường Thấm.

Bung chén rượu, Lục Y Phụng nhướng đôi chân mày lá liễu.

- Y Phụng chia buồn với Đường huynh.

Đường Thấm gượng cười:

- Tại hạ đành phải nhận chén rượu chia buồn của Y Phụng cô nương.

Hai người cùng cạn chén.

Uống cạn chén rượu, Lục Y Phụng nhăn mặt.

- Cay quá, nồng quá.

Đường Thấm nheo mày nhìn nàng.

- Hình như Lục cô nương không biết uống rượu?

- Không biết uống thì từ từ cũng uống được mà. Hề... Mà huynh nói nghe kỳ quá. Sao lại đành nhận chia buồn của Y Phụng chứ. Đúng ra huynh phải nói là cảm kích sự chia buồn của Y Phụng mới đúng chứ.

- Tại hạ nói như vậy vì chưa đến nỗi ôm mối hận tình như Lục Y Phụng cô nương nghĩ.

Y Phụng nheo mày.

- Là quá hà... Huynh bị Hoàng Quốc Túy cướp người yêu, bị Huyện lệnh đại nhân đuổi khỏi Giang Tô. Huynh đến kinh thành đầu nhập võ quán Trùng Hưng để học võ công. Không hận tình thì sao huynh lại học võ công chứ? Học võ công để trả thù Hoàng Quốc Túy thiếu gia phải không?

Đường Thấm lắc đầu.

- Không... Đường Thấm học võ công chỉ để học võ công thôi, chứ chẳng hề có mục đích trả thù ai cả. Với lại cũng không muốn bị người ta ức hiếp mình để rồi phải cần đến một cô nương xông pha để cứu mình.

Nàng nhướn mày nhìn chàng.

Đường Thấm chuốc rượu ra chén. Chàng vừa chuốc vừa nói:

- Tại hạ nói hình như Y Phụng cô nương không tin lắm thì phải nên mới nhìn tại hạ bằng ánh mắt đó.

- Đường huynh không yêu Chu Uyển Thanh tiểu thư à?

Chàng bung chén rượu.

- Khó trả lời... Thật là khó trả lời.

Nàng nhướn đôi chân mày lá liễu.

- Sao lại khó trả lời? Huynh yêu ai thì nói yêu, không yêu thì nói không. Có cái gì mà khó trả lời, hay huynh ngại trả lời với Y Phụng.

Đường Thấm lắc đầu.

- Tại hạ không biết Chu Uyển Thanh tiểu thư có yêu mình hay không và cũng chưa từng nói yêu nàng. Chỉ mới thế thôi mà đã có chuyện xảy ra rồi. Đã bị Hoàng thiếu gia phải

bộ đầu Dương Triều Mục đánh rồi còn bị đuổi khỏi Giang Tô. Nếu tại hạ nói yêu thì không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Nàng gật đầu.

- Hề... Yêu mà như vậy thì yêu làm cái gì. Huynh thế nào cũng phải có người yêu mà, đâu phải chỉ có một mình Chu Uyển Thanh. Y Phụng mời huynh.

Chàng mỉm cười nhìn nàng.

- Mời Lục Y Phụng cô nương.

Hai người cùng cạn chén. Y Phụng vừa đặt chén rượu xuống thì bật ra tiếng ho khan. Nàng vội dùng ống tay áo che miệng mình lại. Nàng thở gấp một lúc.

Đường Thắm nhìn nàng. Chàng nhận ra vẻ mặt nàng có nét đau đớn.

- Y Phụng... nàng sao vậy?

Rít sâu một luồng chân khí rồi nàng thả tay áo xuống nhìn Đường Thắm.

- Y Phụng không có gì đâu... Huynh đừng có lo. Có lẽ Y Phụng uống rượu không quen nên mới bị như vậy thôi.

- Nếu nàng không uống được rượu thì thôi vậy, chúng ta sẽ không uống rượu nữa.

Nàng trở mặt nhìn chàng.

- Nếu không muốn uống rượu với huynh... Y Phụng sao có thể đàm đạo với huynh được? Y Phụng sợ không uống rượu sẽ không đàm đạo được với huynh.

- Không uống rượu, Đường Thắm và Y Phụng vẫn có thể đàm đạo được mà.

Nàng mở to mắt hết cỡ. Đôi mắt nàng tròn xoe long lanh như hai hạt huyền rơi vào Đường Thắm.

- Huynh nói chúng ta đi dạo ư?

Đường Thắm gật đầu.

- Chúng ta đi dạo chứ?

- Chúng ta đi... nhưng huynh tìm đến tửu điểm này để uống, nhưng giờ thì phải đi dạo với Y Phụng... huynh có phiền Y Phụng không?

Chàng lắc đầu.

- Không... Nhất định là không rồi. Tại sao Đường Thấm lại phiền người ân của mình chứ. Ở Giang Tô nếu không có nàng, ta chẳng biết mình sẽ ra sao nữa.

Hai người đứng lên rời tử điểm. Họ rảo bước qua những con đường trong kinh thành.

Y Phụng nhìn qua Đường Thấm nói:

- Lâu lắm rồi Y Phụng mới đi dạo đó.

- Y Phụng đã từng đến Giang Tô mà.

Chàng nhìn nàng mỉm cười.

Đôi lưỡng quyền của Y Phụng ửng hồng.

- Y Phụng nói, chưa bao giờ Y Phụng đi dạo với nam nhân cả.

- Vậy đây là lần đầu tiên Y Phụng đi dạo với Đường Thấm?

Nàng bẽn lễn gật đầu.

Đường Thấm hỏi:

- Ta mạo phạm hỏi nàng.

Chàng lưỡng lự.

Y Phụng vốn vã nói:

- Huynh muốn hỏi gì, hỏi đi.

Đường Thấm điểm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói:

- Y Phụng chưa có ý trung nhân sao?

Sắc diện nàng đỏ bừng, nàng nhìn về phía một cửa hiệu rồi nói:

- Huynh... Cửa hiệu kia bán nhiều đồ quá... Chúng ta vào xem nhé.

Đường Thấm gật đầu.

Chàng nghĩ thầm. "Nàng e thẹn không muốn trả lời mình."

Chàng và Y Phụng bước vào cửa hiệu. Gã hiệu chủ đôn đả đón hai người:

- Công tử, tiểu thư cần gì ạ?

Y Phụng nhìn Đường Thấm.

- Huynh thích gì?

- Huynh chẳng được thứ gì cả nhưng nếu Y Phụng thích thì cứ chọn.

- Lục Y Phụng muốn huynh chọn cho muội.

Đường Thấm bối rối.

- Ta biết chọn mua cho Y Phụng muội thứ gì đây?

Chàng nhìn đến xâu chuỗi ngọc trai.

- Y Phụng thích xâu chuỗi này không?

Nàng gật đầu.

Đường Thấm hỏi hiệu chủ.

- Hiệu chủ, tại hạ lấy xâu chuỗi này, giá bao nhiêu?

Gã hiệu chủ đơn đả giả lả cười:

- Công tử cho tôi hai mươi lạng.

Đường Thấm trố mắt nhìn gã:

- Cái gì... hai mươi lạng?

- Dạ... xâu chuỗi này rất đẹp, phù hợp với tiểu thư lắm, công tử đi khắp kinh thành cũng không tìm được chuỗi thứ hai đâu.

- Tại hạ biết như vậy rồi, nhưng tại hạ... tại hạ chỉ là một gia sư, đâu có ngân lượng nhiều như vậy.

Y Phụng xen vào.

- Không sao đâu... Y Phụng sẽ cho huynh mượn.

- Nhưng vậy...

Nàng nhìn chàng mặt sa sầm xuống, Y Phụng nói:

- Y Phụng cũng không có ngân lượng đem theo bên mình đâu, nhưng có thứ này...

Nàng vừa nói vừa rút ngay cây trâm trên mái tóc mình, trao cây trâm có đính một hạt dạ minh châu cho gã hiệu chủ.

- Hiệu chủ... tôi đổi lấy cây trâm này với xâu chuỗi kia được chứ?

Gã hiệu chủ nhìn qua cây trâm, mắt sáng hẳn lên:

- Dạ được... Thậm chí tiểu nhân còn phải thối lại cho tiểu thư nữa.

Nàng khoát tay:

- Không sao, chỉ cần hiệu chủ đồng ý đổi thôi là tốt rồi.

Y Phụng cầm lấy râu chuối.

- Huynh đeo cho Y Phụng đi.

Đường Thấm miễn cưỡng đeo râu chuối cho nàng.

Hai người rời khỏi cửa hiệu. Ra khỏi cửa hiệu, Đường Thấm nói:

- Đúng ra Y Phụng không nên làm như vậy.

- Tại sao không nên?

- Nếu như ta có ngân lượng thì đã mua tặng cho muội chứ không để muội đem cây trâm đáng giá kia để đổi lấy râu chuối này.

Nàng phụng phịu nhìn Đường Thấm.

- Y Phụng thích râu chuối huynh tặng cho Y Phụng.

- Nhưng...

- Muội biết rồi...Cứ xem như huynh vay của muội. Khi nào huynh có thì đến cửa hiệu mua lại cây trâm đó cho muội.

Đường Thấm gượng cười:

- Huynh sợ...

- Huynh sợ gì?

- Ta không có đủ ngân lượng để mua lại cây trâm kia. Nợ lại chồng thêm nợ, làm sao Đường Thấm này trả hết cho Y Phụng.

- Thì huynh sẽ là con nợ của muội, khi nào muội bắt huynh trả thì huynh sẽ trả.

- Đến bao giờ huynh mới trả được cho Y Phụng đây?

- Khi nào huynh có thì huynh trả, nhưng muội chỉ muốn huynh mắc nợ Y Phụng mãi mãi thôi.

Chàng gượng cười, lắc đầu.

Nàng chỉ về phía trước.

- Huynh xem phía trước...Người ta đến đền Nguyệt lão đông quá. Không biết trong đó có gì không?

- Y Phụng hỏi Đường Thấm, Đường Thấm không biết hỏi ai.

- Huynh và Y Phụng đến đó đi.

Hai người thả bước đến ngôi đền Nguyệt lão.

Y Phụng hỏi một phu nhân từ trong đền Nguyệt lão bước ra.

- Tẩu nương... Trong đền hôm nay có gì mà người ta đến đông vậy?

- Cô nương không biết ư?

Y Phụng gật đầu.

Vị phu nhân nhìn qua hai người, mỉm cười rồi nói:

- Hôm nay là ngày vía của Nguyệt lão... Hai người vào đây sẽ ước gì được nấy đó.

- Đa tạ tẩu nương.

Nàng nhìn lại Đường Thấm.

- Đường huynh... Chúng ta vào trong đó nhé.

Đường Thấm gật đầu.

Hai người vào bên trong đền Nguyệt lão mới biết hôm nay là ngày vía của Nguyệt lão, nam thanh nữ tú tìm đến để cầu duyên.

Y Phụng nói với Đường Thấm.

- Huynh... Chúng ta vào trong đó để cầu duyên đi.

- Huynh biết cầu duyên với ai.

- Đường huynh cầu duyên với ai cũng được mà. Ngay cả vị phu nhân vừa rồi Y Phụng gặp cũng đã ngoài tứ tuần mà còn cầu duyên mà. Chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này.

- Vậy cũng được.

Hai người bước vào đền, thấp hương quỳ trước mặt Nguyệt lão.

Đường Thấm tò mò nhìn trộm nàng. Chàng nhận ra vẻ mặt nàng rất trang trọng như thể đang dồn tất cả những tâm thức vào lời tâm nguyện của mình.

Chàng mỉm cười nghĩ thâm. “Hồng biết Y Phụng đang khẩn nguyện được trọn tình với ai?”

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì bất giác Y Phụng lại ho khan.

Nàng vội dùng ống tay áo che miệng mình lại.

Đường Thấm nheo mày:

- Y Phụng...

Nàng nhìn qua Đường Thấm, miệng mỉm cười.

Đường Thấm nói:

- Trong này khói hương nhiều quá, không tiện cho Y Phụng vào đâu.

Hai người rời đền Nguyệt lão bước ra ngoài.

Y Phụng nhìn Đường Thấm hỏi:

- Đường huynh khẩn trọn đời được trọn tình với Chu Uyển Thanh tiểu thư phải không?

Chàng gượng cười trả lời:

- Thú thật... huynh không hề khẩn gì cả.

- Sao huynh không khẩn?

- Vì huynh cảm thấy có cái gì đó không được linh thiêng lắm.

- Sao lại không linh thiêng?

- Thì Y Phụng thấy rồi đó, người ta nói ông tơ bà nguyệt chứ có ai nói đến Nguyệt lão đâu. Đàng này Nguyệt lão lại ngồi tơ tơ có một mình. Xem chừng Nguyệt lão còn cô đơn lẻ bóng thì sao kết tình duyên cho ai được. Nếu huynh đoán không lầm, chắc Nguyệt lão cũng thừa biết câu nói này...

Chàng ngưng lại nửa chừng nhìn nàng điểm nụ cười đầy ẩn ý.

Lục Y Phụng hỏi:

- Câu nói gì?

- Trong bốn cái ngốc thì cái ngốc nhất chính là làm mai. Nguyệt lão chắc chắn không ngốc như vậy đâu. Nếu Nguyệt lão là đệ nhất ngu ngốc thì chắc chắn lão không được thiên hạ lập đền thờ đâu.

Nàng lườm Đường Thấm.

- Huynh nói vậy mà cũng nói. Nếu như những đôi uyên ương yêu nhau chân thành nhưng bị trắc trở thì biết tựa vào ai.

- Huynh chỉ nói vậy thôi, chứ ai tin vào Nguyệt lão thì cứ tin.

Y Phụng nắm tay chàng.

- Huynh này... chúng ta vào trong xin một que xăm đi. Trong que xăm thế nào cũng có sự linh ứng mà.

Nàng nói dứt câu lại quay mặt chỗ khác dùng ống tay áo che miệng ho khan một tiếng. Thấy nàng ho, Đường Thấm phải lưu tâm đến:

- Hình như Y Phụng muội không được khỏe?

- Không có gì đâu ... Tại nhang khói còn động trong khuôn mặt của Y Phụng đó. Y Phụng sẽ hết ngay thôi mà.

Nàng nói rồi kéo tay chàng đến bàn một gã thầy tướng.

Nàng nói với gã thầy tướng:

- Tiên sinh lấy cho tiểu nữ một que xăm và huynh ấy một que xăm.

Lão thầy tướng nhìn chàng và Y Phụng rồi nhón tay lấy hai que xăm trao cho chàng và Y Phụng.

Y Phụng bóc que xăm. Nàng đọc nhanh qua que xăm đó rồi trả lại cho lão thầy tướng.

- Tiểu nữ không chịu que xăm này đâu.

- Tiểu thư... Mỗi người chỉ nhận một que xăm thôi. Que xăm thứ hai sẽ không linh ứng đâu.

Đường Thấm đọc qua que xăm của mình rồi gấp lại. Chàng lấy một nén bạc đặt lên bàn rồi nói với Y Phụng:

- Chúng ta đi.

Hai người quay bước rời khỏi đền Nguyệt lão.

Vừa đi Đường Thấm vừa nói:

- Que xăm của nàng viết những gì mà nàng trả lại cho lão thầy tướng vậy?

Y Phụng sa sầm mặt. Nàng buông tiếng thở dài rồi dõi mắt nhìn đắm đắm vào cõi hư vô.

- Y Phụng không nói đầu.

Đường Thấm mỉm cười:

- Để huynh xem qua nào.

Nàng lắc đầu:

- Không, muội trả lại cho lão thầy tướng rồi.

- Cái gì của Nguyệt lão thì trả lại cho Nguyệt lão. Thế cũng được. Đứng ra huynh cũng phải trả quẻ xăm này lại cho lão.

- Quẻ xăm của huynh nói gì?

Đường Thấm mỉm cười trao quẻ xăm của mình cho nàng. Y Phụng mở quẻ xăm nhìn lướt qua. Mặt nàng đỏ ửng với những nét thẹn thùng. Nàng nhìn Đường Thấm.

- Muội sẽ giữ quẻ xăm này.

- Của Đường Thấm mà.

- Quẻ tốt thì muội giữ mà.

Đường Thấm bật cười thành tiếng:

- Muội cũng muốn có số đào hoa như huynh à?

Chân diện của nàng nóng bừng khi nghe lời nói này của Đường Thấm. Nàng ngượng Đường Thấm rồi nói:

- Nếu Y Phụng là nam nhân thì cũng rất muốn được quẻ xăm đó. Huynh đã được Nguyệt lão để mắt đến rồi. Thế nào huynh cũng chẳng lười tình để bầy Chu Uyển Thanh tiểu thư.

Đường Thấm tròn mắt nhìn nàng:

- Ê... Y Phụng đừng quên huynh đã từng là gia sư tại Giang Tô đấy nhé.

Nàng mỉm cười:

- Vậy quẻ xăm của huynh cũng sai sao?

- Huynh chẳng tin vào quẻ xãm. Làm sao lão thầy tướng kia biết mình bằng chính bản thân mình.

Nàng nhìn Đường Thấm mỉm cười.

Hai người rảo bước ta khỏi kinh thành.

Đường Thấm hỏi nàng:

- Hôm nay đi dạo như vậy, Y Phụng thấy có vui không?

- Chưa bao giờ muội có được một ngày vui vẻ như hôm nay.

Chàng mỉm cười với câu nói của nàng.

Đường Thấm không khỏi thích thú khi nghe câu nói này của nàng. Hai người thả bước đến chân đồi thì nghe có tiếng chuông kinh và tiếng binh khí va chạm vào nhau trên đỉnh đồi.

Lục Y Phụng nhìn Đường Thấm:

- Huynh... chúng ta lên đồi xem chuyện gì đang xảy ra.

Đường Thấm gật đầu. Chàng cùng Lục Y Phụng thi triển kinh thuật lên đỉnh đồi. Trên đỉnh đồi, ba vị đạo sĩ Võ Đang phái đang vây bức một nữ lang vận bạch y. Bạch y nữ lang mặc dù đã thi triển tất cả tuyệt học kiếm pháp nhưng vẫn bị ba vị đạo sĩ bức ép vào tử cảnh.

Bạch y nữ lang vừa phạt kiếm đỡ thanh trường kiếm của gã đạo sĩ mặt đỏ thì bị hai gã đạo sĩ kia đánh cho một chuông ngã nhào xuống đất.

Lục Y Phụng lớn tiếng hét:

- Dừng tay...

Tiếng hét của nàng khiến ba vị đạo sĩ đồng loạt rút kiếm lại. Nữ lang vận bạch y miễn cưỡng đứng lên.

Lục Y Phụng chấp tay sau lưng bước đến trước mặt ba gã đạo sĩ nghiêm giọng nói:

- Các người không thấy làm vậy là trơ trên sao? Ba người mà đi bức hiếp một cô gái như vị cô nương đây thì đâu có công bằng.

Gã đạo sĩ mặt đỏ đánh mặt nhìn nàng:

- Nha đầu... không phải chuyện của ngươi, nhanh rút ngay đi.

- Đạo trưởng nói vậy sao được? Chẳng lẽ thấy chuyện bất bình lại làm ngơ sao?

- Nha đầu không biết tự lượng sức mình xen vào chuyện thị phi. Hẳn là nha đầu muốn chết chung với ả kia rồi.

Gã đạo sĩ mặt đỏ vừa nói dứt câu thì bất thành linh có một người lướt đến bên cạnh Y Phụng.

Ba gã đạo sĩ vừa thấy người đó liền thối bộ. Gã đạo sĩ mặt đỏ nói:

- Huyết Kiếm Tư Khống.

Huyết Kiếm Tư Khống nhìn ba gã đạo sĩ bằng ánh mắt cú vọ ròn ròn, y nhát nhẽo nói:

- Bọn đạo sĩ thói các người đã biết rồi, sao còn chưa đi?

Bọn đạo sĩ mặt đỏ nói:

- Tư Khống tôn giá... Đây là chuyện riêng giữa Võ Đang và Phù Vân Cung, không liên can đến tôn giá.

- Thế thì hãy tiếp nhận kiếm của ta xem có liên can hay không?

Nói dứt lời, Huyết Kiếm Tư Khống rút soạt thanh kiếm giắt sau lưng mình. Lưỡi kiếm đỏ ối như thể được nhuộm bằng máu, phản chiếu ánh hoàng hôn như tóe ra những tia máu trông thật ghê rợn.

Gã đạo sĩ mặt đỏ quát:

- Võ Đang Tam Hiệp có gì phải sợ Huyết Kiếm Tư Khống chứ.

Ba gã đạo sĩ Võ Đang múa tit thanh trường kiếm tạo ra một bức màn dày đặc án ngữ phía trước mình.

Huyết Kiếm Tư Khống hét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng hét đó, một màn ảnh kiếm đỏ ối to lớn, rộng hơn và sát kiếm mãnh liệt hơn chụp xuống màn kiếm quang của Võ Đang Tam Hiệp.

Màn kiếm quang đỏ ối chẳng mấy chốc đã nuốt chửng lấy kiếm ảnh của Võ Đang Tam Hiệp.

Cuộc quyết chiến của Huyết Kiếm Tư khống và Võ Đang Tam Hiệp diễn ra cực nhanh rồi kết thúc nhưng để lại một cục trường vô cùng khủng khiếp. Võ Đang Tam Hiệp đã bị Huyết Kiếm Tư Khống biến thành những thân ma không toàn vẹn. Những người đó chết mà tay vẫn chưa chịu buông đốc kiếm. Tay kiếm còn run bần bật trong khi thủ cấp đã lìa khỏi cổ.

Chúng kiến cảnh chết chóc đó, Đường Thấm không khỏi cảm thấy gai lạnh cột sống. Chàng lắc đầu.

Huyết Kiếm Tư Khống nhìn lại Lục Y Phụng.

Y ôm quyền chưa kịp nói thì Lục Y Phụng đã ôm quyền lên tiếng trước:

- Đa tạ tôn giá đã trợ thủ.

- Bảo trọng.

Nói rồi, Huyết Kiếm Tư Khống thi triển khinh công rời ngay khỏi ngọn đồi đó.

Y Phụng thở phào một tiếng.

Đường Thấm vẫn còn vẻ ngơ ngác trước sự xuất hiện của Huyết Kiếm Tư Khống và bỏ đi của y.

Bạch y nữ lang nhìn Lục Y Phụng ôm quyền:

- Đa tạ cô nương đã trợ thủ, sau này Phù Vân Cung sẽ báo đáp.

Lục Y Phụng không muốn chuyện này xảy ra, mà tại vì ba vị đạo trưởng này bức bách nên mới xảy ra cục trường này. Nàng quay lại nhìn Đường Thấm nói:

- Đường huynh... chuyện xảy ra khiến Y Phụng sợ quá.

Đường Thấm nhìn bạch y nữ lang, nàng nhìn chàng rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Đường Thấm và Y Phụng cũng rời khỏi ngọn đồi đó.

Nàng vừa đi vừa nói:

- Muội không ngờ sự thể lại xảy ra như vậy. Những tưởng đâu có thể cản ngăn được họ, nhưng không ngờ ba vị đạo trưởng chết oan uổng.

- Huyết Kiếm Tư Khống tôn giá đến thật đúng lúc, nếu không muội phải lâm trận. Tất nhiên huynh cũng phải thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Có điều Huyết Kiếm Tư Khống dụng kiếm pháp quá tàn nhẫn.

Chàng lắc đầu:

- Huynh hầu như không còn tin vào mắt mình nữa đó. Huyết Kiếm Tư Khống tôn giá dụng kiếm giết người cứ như lấy vật trong túi vậy.

- Huynh cũng đừng trách, người võ lâm là như vậy đó. Một khi đã dụng đến võ công thì phân định ai thắng ai thua và người chết kẻ sống.

Nàng nhìn Đường Thấm:

- Chuyện này xảy ra khiến huynh và Y Phụng mất vui. Huynh và muội đi uống rượu nhé.

- Lục Y Phụng không biết xuống rượu mà.

- Thì muội sẽ chuốc rượu cho huynh xuống. Muội và huynh sẽ tìm một nơi nào vắng vẻ để uống mà quên đi chuyện vừa mới xảy ra.

- Vậy cũng được.

Hai người thả bước đến bờ sông Dương Tử. Y Phụng reo lên:

- Đã có chỗ để muội và huynh uống rượu rồi.

- Đâu?

Nàng chỉ về một chiếc lầu thuyền neo cạnh một ghềnh đá. Đường Thấm gượng cười:

- Ta sợ chủ nhân lầu thuyền đó không tiếp ta và Y Phụng.

Nàng nhìn chàng rồi giả lả nói:

- Chưa đến sao huynh đã biết họ không tiếp chúng ta?

Nàng nắm tay Đường Thấm:

- Đến rồi huynh sẽ biết họ có tiếp chúng ta hay không?

- o O o -